

Konnerud - ikke akkurat Detroit, men dog... - Se s. 4-5

En dansk turist på Konnerudkollen anno 1901 - Se s. 10-11

800 års feiring med folkefest - Se s. 24-25

Skoger og Konnerud
Historielag

Hei

«Hjem te jul, æ skal hjem te jul. Æ ska dal, som en engel, ned i skjul, æ ska hjem, te jul,»

skrev visesangeren Terje Nilsen fra Bodø. Jeg tenker at han var heldig som hadde sitt hjemsted. Ole Paus sa i et intervju at han var misunnelig på dem som hadde et sted som var HJEM; han hadde lengtet til en tilhørighet hele livet. Vi som har vokst opp i Skoger og på Konnerud, eller bodd her så lenge at vi kjenner tilhørighet, vi har en «rikdom.» Og ved hjelp av bladet vårt, dukker historier frem som vekker minner og som kan forsterke denne «rikdommen.» Historielagsnytt står som en «bauta» i laget vårt, og bidragsyterne der er uvurderlige. Men denne gangen går en ekstra TAKK til alle som sørger for at vi får bladet i postkassen; nemlig medlem-

mene i distribusjonskomiteen! Dere er en trofast gjeng, og nå har dere akkurat vært ute på tur igjen. TUSEN TAKK!

Vi har nå stått i en annerledes «tid» i vel trekvart år. Vi avlyste og utsatte, men jammen har vi klart å gjennomføre både årsmøtet og høstmøtet, begge bra besøkt. Vi håper på i 2021, å kunne arrangere quiz-kveld den 18.2., men denne gang på Skogvang for å klare å holde god nok avstand. Årsmøtet er planlagt den 8.4. og vårturen til Bygdøy den 24.4., se omtale i bladet. Mye å glede seg til.

Men enn så lenge ønsker jeg dere alle en koselig julehøytid og alt godt i det nye året! Håper vi ses!

Hilsen Hanne

Hanne S. Fretheim.

Besøk Det lille skogbruksmuseet

På Skjeldrumsaga og Det lille skogbruksmuseet (bildet) kan du få et innblikk i både skogsdrift og driften av ei sag i gamle dager. Besøkende får oppleve tidligere tiders driftsformer gjennom redskaper, bilder og video. Ta kontakt med Linda Skjeldrum på telefon 995 29 470 for å avtale besøk.

Meld deg inn i historielaget

Hvis du melder deg inn i Skoger og Konnerud Historielag blir du en del av et aktivt lokalhistorisk og sosialt miljø. Du får medlemsbladet, Historielagsnytt to ganger i året – vår og høst. Du får også tilgang til vår bildesamling og dokumentarkiv via vår nettside.

Send medlemskontigenten på kr. 300,- med ditt navn, postadresse og e-postadresse til konto: 2310.21.21554 Skoger og Konnerud Historielag, Postboks 9112, 3006 Drammen

Du kan også Vippsse til 104981 men husk å skriv navn, adresse og e-post, eller finn kontakter på vår hjemmeside, www.skhist.no

Innhold

Styreleders spalte	s. 2
Konnerud – ikke akkurat Detroit, men dog... ..	s. 4-5
Mannsidealet	s. 6-7
«Det er vår og det lukter kjerlighet»	s. 8-9
En dansk turist på Konnerudkollen anno 1901	s. 10-11
Moldbakken – en husmannsplass	s. 12-13
Skoger Pensjonistforening runder 40 år	s. 14-15
Andorsrudbakken ble oppgradert	s. 16-17
Jerv 4H, en klubb i Vestbygda	s. 17
Tilbakeblikk... Konnerud før i tida	s. 18
Konfirmanter – Skoger 2. oktober 1949	s. 19
Gamle klassebilder	s. 20-21
Hvordan fridde du?	s. 22
Den go'hjerta presten	s. 23
800 års feiring med folkefest	s. 24-27
HEIA – plass nr 57	s. 28-29
Motstandskamp på Ryghkollen	s. 29
Høstmøte med to kjente skogtravere	s. 30
Bruk vårt digitale arkiv	s. 30-31
Bygdemuseet på åpningsdagen	s. 31
Vårtur til Norsk Folkemuseum	s. 32

**Skoger pensjonistforening
runder 40 år**
s. 14-15

**800 års feiring
med folkefest**
s. 24-25

Ny redaktør

Har nå sagt ja til oppgaven, og dette er virkelig som «å hoppe etter Wirkola». Et av de mest brukte uttrykkene i det norske språket og det betyr at det er vanskelig å følge etter en usedvanlig begavet forgjenger. Men med god hjelp av en dyktig redaksjonskomite har vi klart å lage dette bladet. Vi i redaksjonsgruppa er avhengig av innspill, ris og ros, slik at vi fortsatt kan levere et medlemsblad til dere.

Ekstra gledelig er det om dere kan sende oss tips om saker. Denne utgaven har vi fått en gjesteskribent som er usedvanlig opptatt av gamle biler. Asle Wang, han vet det meste om gamle biler og kjøretøy, som har tilhørt befolkningen i vårt område. God lesing!

Hilsen Tone Sverreson Ørmen

Historielagsnytt

Ansvarlig utgiver:

Styret i Skoger og Konnerud Historielag.
Nr. 2 november 2020 39. årgang.
Bladet kommer ut to ganger årlig- vår og høst
-og sendes alle medlemmene i Historielaget.
Opplag: 750 eksemplarer

Styret

Leder:	Hanne Fretheim
Nestleder:	Jan Sundby Ekeberg
Sekretær:	Jon Halden
Kasserer:	Gunnar Wam
Styremedlem:	Linda Skjeldrum
Styremedlem:	Kåre Odden
Varamedlem:	Anne Lise Bjørge
	Erichsen
Varamedlem:	Trond Jullin

Redaksjonskomité:

Redaksjonen tar imot stoff og bilder fra Skoger og Konnerud.

Redaktør: Tone Sverreson Ørmen
tone.sverreson.ormen@gmail.com
Medlem: Inger Johnsrud
Medlem: Haldis C. Sørby
Medlem: Elin Eskerud
Redaksjon: redaksjon@skhist.no

Fotokomite

Tar imot bilder fra gammel og nyere tid.
Leder: Ingar Steen
foto@skhist.no

Teatergruppa - Det Dramatiske Selskap

President Jan Sundby Ekeberg

Bygdesamlingen på Borge

E-post: post@skhist.no

Postadresse

Skoger og Konnerud Historielag
Postboks 9112, 3006 Drammen

Hjemmeside og e-post

E-post: post@skhist.no
Web: www.skhist.no

Lay out: Print Konsult Andebu AS
Trykk: Trykk Service AS, Drammen

Forsidebilde

Øverst: Konnerud kirke.
Foto: Tone Sverreson Ørmen
Midten: Konnerudkollen
Nederst: Foto via Einar Holst familie

Konnerud – ikke akkurat Detroit, men dog.....

Fra bilens barndom på slutten av 1800-tallet og fram til i dag har den tekniske innretningen utviklet seg til noe som for bare få år siden var helt utenkelig. Og ikke minst antallet.

Tekst: Asle Wang

Foto: Einar Holsts familie og Asle Wang

De aller fleste av oss kan takke bilen for dens bidrag til vår velstand. I mellomkrigsårene ble bilen et relativt vanlig skue i hele landet, så også i vårt distrikt. Det var ikke bare rikfolk og myndigheter som hadde bil, også vanlige folk fikk anledning til å skaffe seg bil. Det kan være ganske god underholdning å lese gamle registre der yrker ofte er oppgitt. Man kan lese om direktøren og hans La Salle, en kar med tittelen arbeider hadde kanskje DKW og bonden var stolt av sin Durant.

Einar Arnemann Holst.

Med krigen kom mangel på alt. Mangel på drivstoff og smøremidler, på dekker og reservedeler. Mange biler ble tatt av tyskerne, mange ble demontert og gjemt bort. Atter andre ble ombygd for å kunne gå på vedgass. En ny industri ble skapt pga stor etterspørsel på oreknott. Har fra sikre kilder at Drammens Jernstøberi sendte lastebiler så langt som til Rødberg for å skaffe knott til sine biler.

Mangel på penger og biler

Etter krigen var veldig mye av det rullende materiellet her til lands fullstendig utslitt og behovet for bedre biler var enormt.

Einar Holst.

Men det var lite man kunne kjøpe og mangelen på penger gjorde ikke saken bedre. I Sverige var situasjonen vesentlig bedre og biler som der borte ble levert til hogging ble attraktive for Ola Nordmann.

Mange av disse bilene ble gjennom hele femtitallet og litt utpå sekstitallet gitt nye liv i Norge. Kreativiteten for å unngå norske avgifter var stor. Et ikke ubetydelig antall vogner ble gitt ny identitet, mens en tilsvarende fullstendig utslitt bil ble kjørt utpå isen eller gravd ned bak låven. En av de som tjente gode penger på norske kunder var Skrot-Kalle – Karl Adolfsson i Charlottenberg. Han interesserte seg ikke bare for biler, men også for hester. Så det overrasker neppe noen at Skrot-Kalle besøkte Hans Kittilsen på Konnerud. Skrot-Kalle hadde sitt hoggeri fram til 2016 og døde så sent som i 2019, 85 år gammel.

Skapte biler på Konnerud

En som valgte en helt annen løsning for å dekke sitt transportbehov var Einar Arnemann Holst (1912-1991) på toppen av Gamlebakkene. Einar var bilmekaniker av profesjon og i så måte i stand til å skape ting andre ikke kunne få til. Einar ville selvsagt også ha sin egen bil og han begynte å samle sammen deler fra mange prestegjeld rett etter krigen. En Plypel var i ferd med å bli født. Mer om det navnet senere. Altså ble det skapt en bil som er den eneste i sitt slag i hele verden litt på bortsiden av Gråbeinsletta. Basis var ramme og motor fra en 1938 Opel Super Six. Denne bilen hadde fått et ublidt møte med ei diger furu på Numedalsveien rett utenfor Kongsberg.

Einar kjøpte vraket og fikk tak i et firedørs karosseri fra en 1934 Plymouth og tilpasset dette. Han bygde endog et integrert bagasjerom på dette karosseriet. Praktisk skulle det selvsagt være. Motoren var som nevnt en Opel, en seks sylindret toppventilert rekkemotor som serverte krefter til en bakaksel som sørget for fremdriften. Og bakakselen var fra en Fiat. I nyere tid har det vært problemer med styresnekka, men fra hvilken type bil den stammer har ingen klart å finne ut. Dog er sannsynligheten stor for at det kan være fra en Ford. Historien viser at kunnskap, fantasi og pågangsmot er gull verdt. I denne sammenhengen som i alle andre sammenhenger.

Einar Arnemann Holst jobbet som mekaniker hos Ford-forhandler Drammen Motorkompani i Rosenkrantzgata 17. Dit kjørte han med sin hjemmebygde bil. Året rundt. Hele vinteren gikk den med sine smale hjul kjettinger påmontert, så fremkommeligheten var sikkert fenomenal.

Rundt 1955 var den opprinnelige Opel-motor utslitt og Einar ble av en annen lokal bilmann observert nettopp hos nevnte Skrot-Kalle der han kjøpte seg ny motor til sin kjære Plypel. Einar kalte bilen sin for Opel'en. Navnet Plypel som da er en blanding av Plymouth og Opel er en nyere velkjent betegnelse

Einar Holst.

som flere påstår at denne artikkelforfatteren står bak. Er vel sant da muligens.....

En blå Mercedes

Einar Holst kjøpte seg utpå 60-tallet en blå Mercedes 219 og den grønne Plypel'en havnet på tvers innerst i hans romslige

garasje. Der sto den helt til Hans Kittilsen på en eller annen måte fikk tak i den, og prøvde å selge den til denne skribenten for ti tusen kroner. Husker jeg spurte om han var spik spennet gærn som skulle ha så mye penger for den bastarden. Burde kjøpt den! Senere ble den plassert bak noen Leca-paller på Kulkompaniet der en annen original fyr fant den. Innflyttet Skauer-børing, murer, profet og skuespiller Oddleif Kvålseth. Han betalte åtte tusen. Etter en periode hos avdøde Tor Bråten i Drammen tilhører bilen nå Arnt Ivar Lund i Mjøndalen, men står på Norsk Motorhistorisk Senter på Burud. Finere enn noen gang.

Som overskriften forteller så ble aldri Konnerud Norges svar på Detroit, men det ble altså bygget en bil der. Og en av mennene bak den såkalte Drammensbilen, Lars Harald Heggen er også fra Konnerud. Denne historisk viktige bilen står også på Norsk Motorhistorisk Senter. Så Konnerud kan så absolutt skryte av å ha markert seg også på det motorhistoriske kartet.

Kilder

Einar Holst sine tidligere kolleger Hans Olaf Lie-Nilsen, Lars Hagavold og Arvid Teigen.

F-138 har blitt fin: Slik ser Einar Holst sin «Plypel» ut i dag. Den er nok mye finere nå enn den var den gang den var bruksbil.

Mannsidealet

Den fysisk sterke mann har vært et mannsideal så lenge mennesker har vandret her på jorda. Men ganske brått – sett i det store perspektivet – har dette idealet endret seg. Hvilken jente bryr seg vel nå om en mann er sterk og fysisk utholdene, bare han har penger, bil og villa, og en blomstrende karriere! I tillegg bør han tydeligvis like turer i skog og mark, etter annonsene å dømme.

Av Inger Johnsrud

Tidligere var det å være sterk, ikke bare noe som imponerte damene, men en nødvendighet for å klare seg bra i tilværelsen. Det å være fysisk sterkere enn det normale, ga status. Derfor ble også styrke framelsket. Vi har kanskje hørt historiene om fenomenalt sterke menn som levde før i tiden. Vi har kanskje også lurt litt på om disse historiene kunne være sanne, og tatt det hele litt med «en klype salt».

Men ekspertene hevder at - jo, disse fortellingene er troverdige. Gjennom hardt og tungt arbeid fra morgen til kveld fra de var ganske små, utviklet enkelte enorme krefter. Ikke minst fordi dette ga både arbeid og dermed penger å tjene, men også som sagt status. Det var derfor god grunn til å gå inn for å trene seg enda sterkere, og det å løfte tunge steiner ble regnet som en manndomsprøve.

Ambolten

Hjemme på gården hadde vi en 90kg tung ambolt som en slektning skulle ha løftet over hodet i tidligere tider. På et slekt-

Steinen ved Seljord kirke.

stevne med mange mennesker samlet på tunet, ble mennene utfordret. Om noen kunne klare å gjenta dette kunststykket? Mange, særlig den yngre garde med bulemuskler fra treningsstudio ville forsøke, men ingen klarte å løfte ambolten over hodet. Helt til en rørlegger prøvde seg. Tungt, fysisk arbeid hele dagen hadde gjort ham armsterk, men minst like viktig var daglig omgang med store rørtenger som hadde gjort ham sterk i klypa, slik at han fikk godt tak på ambolten. Det ga nok ikke samme nevestyrke å løfte med vektstang på treningsstudio.

Sterke-Nils fra Seljord (1720-1800)

Nevestyrke var nok kanskje litt av hemmeligheten hos mange av historiens sterke menn også. En av dem, Nils Olavsson Langedal fra Seljord, kjent som Sterke-Nils, hadde ellers ikke klart å løfte «klypelyftsteinen» på ca 75kg med ei hand! Det er mange historier om de voldsomme kreftene til Sterke-Nils. Han skal blant annet ha løftet på en 570kg tung stein som i dag ligger ved Seljord kirke, og han regnes for å ha vært Norges sterkeste mann. Til sammenlikning var verdensrekorden i 2019 i knebøy på 505kg. Sterke-Nils' mor var også usedvanlig sterk, så det lå nok i genene. Hun skal dessuten, i følge historien, ha flasket opp Nils på hoppemelk, hvilket også gjorde sitt, mente folk.

Store-Henrik fra Levanger (1844-1899)

Henrik Olsen Brustad var en annen norsk kjempe. Han målte 226 cm på strøpelesten, og kunne løfte opp i mot 500kg. Det var i alle fall ikke kostholdet som gjorde Henrik så stor og sterk, for han kom fra lutfattige kår. På skolen hadde han derfor aldri mat med seg, men de andre guttene delte litt hver med ham. Helt til han en dag i en brytekonkurranse hadde gitt dem alle juling etter tur. Da ble det slutt på å dele. Men som

Klypelyft-steinen.

Henrik Brustad og en mann av normal vekst.

tiden gikk ble Henrik etter hvert så sulten at han en dag spiste opp skolens katekisme. Da foreldrene til de andre i klassen fikk høre om dette, påla de ungene sine likevel å dele med Henrik. Han opptredte siden rundt på sirkus som verdens største og sterkeste mann.

Eikjuten (1719-1774)

Skoger har også hatt sine kraftkarer. Anders Hansen Juel på Eik var en overordentlig stor og sterk mann. Han kunne visstnok løfte en hest, og kjent er også historien om da han hadde kjøpt en stor jernovn til storstua på Eik, som tre mann ikke klarte å få inn. Da tok Eikjuten tak i ovnen og bar den inn alene.

Graut-Edvard fra Mælen

I ei lita stue ved den gamle Mælsveien bodde Graut-Edvard. Han var visstnok ikke så godt utstyrt i hodet, men kroppen var desto mer velutviklet. Han hadde krefter som få! En gang hadde han krabbet under en hest og løftet den opp fra bakken, etter et veddemål. En annen gang var han med i skuronna på en gård, og hadde jobben med å bære kornsekker fra låven over gårds-plassen og inn på stabburet. For moro skyld satte bonden seg skrevs over en av kornsekkene idet Edvard fikk den på ryggen. Bonden hadde nok ventet protester, eller iallfall en kommentar om tyngden fra Edvard, men Edvard ga ikke lyd fra seg. Han bar sekken og mannen på samme vis som han hadde tatt de andre sekkene. Vel framme ved stabburstrappa hoppet bonden av og spurte Edvard om han ikke syntes at sekken var tung. Å jo, han var da det, men det var ikke noe å bry seg med det. Da hadde han gått over tunet med nærmere 200kg på ryggen.

Edvard livnærte seg som løsarbeider rundt på gårdene og var litt av en arbeidskar, men litt ustabil, så innimellom ble det lite mat på han. En gang han ble sendt med barselgrøt i et spann til nabogården hvor kona hadde nedkommet, klarte han ikke å dy seg, men måtte smake på grøten. Det endte jo med at han tømte hele spannet. Så da var det ikke annen råd enn å gå tilbake dit han kom fra med det tomme spannet, hilse pent fra nabokona og takke for den gode grøten. Siden ble han hetendes Graut-Edvard.

Halvor Bakke

Mannsidealet har endret seg. Menn trener ikke nå for å klare tunge jobber over lengre tid, men for å ta seg ut på badestrande. Det som sitter i hodet er blitt viktigere enn det som sitter i armene. Noen spøkefugler(?) påstår at hodet og rumpa etter hvert vil bli de største kroppsdelenene. Supermann med sine helteåder er byttet ut med Halvor Bakke med interesse for puter og vaser. Kjempevisene har stilnet. Kraftkarenes tid er nok forbi.

Gi en julegave med innhold

Unikt innblikk i Konneruds 2-300 år gamle historie fra gruvedriften da det jobbet 3-400 personer på Konnerud. En bok til kr 150,- eller 2 bøker til kr 200,- (du velger bok)

Bestilling: epost til post@skhist.no

«Det er vår og det lukter kjærlighet»

Langt inne på Vestskauen en gryende vår høres orrhanens karslie spill der de kjemper om orrhønenes gunst. Orreleiken har alltid fasinert menneskene til en nattlig overnatting ute i det fri. I gamle dager var det ofte jegerne som besøkte disse plassene, nå i nyere tid er det naturfotografene som har overtatt. En av de første turene til Brillene i året 1958 huskes som om det var i dag. Disse to små tjerna som ligger på et høydedrag 495 m.o.h. inne på Vestskogen, ligger veldig nær hverandre og har fått dette morsomme navnet. Mellom disse tjerna utkjempet orrhanene sine kamper i april / mai.

Tekst og tegning: Erik Grinderud

Vingeslag smeller i vårskogen og skarpe nebb hogger etter struper og øyer. På Brillene er det naturens lover som gjelder, og det er de sterkeste som fører arten videre her inne, men det skjer som regel uten tap av liv. Brillene har jo en vakker beliggenhet, som ikke glemmes så lett, etter en opplevelse man har fått en vårmorgen der inne.

Brillekart.

Langt og tungt

Det er langt inn hit og vinteren ligger som regel flekkvis omkring her inne. Når man som ung startet fra Konnerud, møtte man som oftest råttan snø her oppe i dette høydedraget. Å vasse i våt råttan snø er tungt, men i de beste ungdomsårene og i fin form ellers gikk dette oftest greit.

Dette skuespillet gjentar seg hvert år og suget fra skogene blir sterkere for hver gang dette oppleves. Fred får man først når man er trygt plassert i soveposen med barhytta som skjul. Det å ligge slik en aprilmatt, og lytte til suset fra skogen som da virker vill og ensom er noe spesielt. Storfuglen sover på nattekvisten, bare elva der langt i vest holdt på å brumme. På himmelen i vest stråler Venus og himmelens stjernebilde gjør sin nattvise tur over jorden.

Lite soving

Som oftest blir det lite soving idet man er for oppspilt mens man ligger og venter på det første innslaget på myra. Det er orrhaner i toppform som lander her til morgensens store kamp. Hissige karer dette og det var en opplevelse å følge dem ute på myra. Var det tåke på morgenkvisten opplevdes det som om kampene ble enda hardere, mens vind gav som regel dårligere lek.

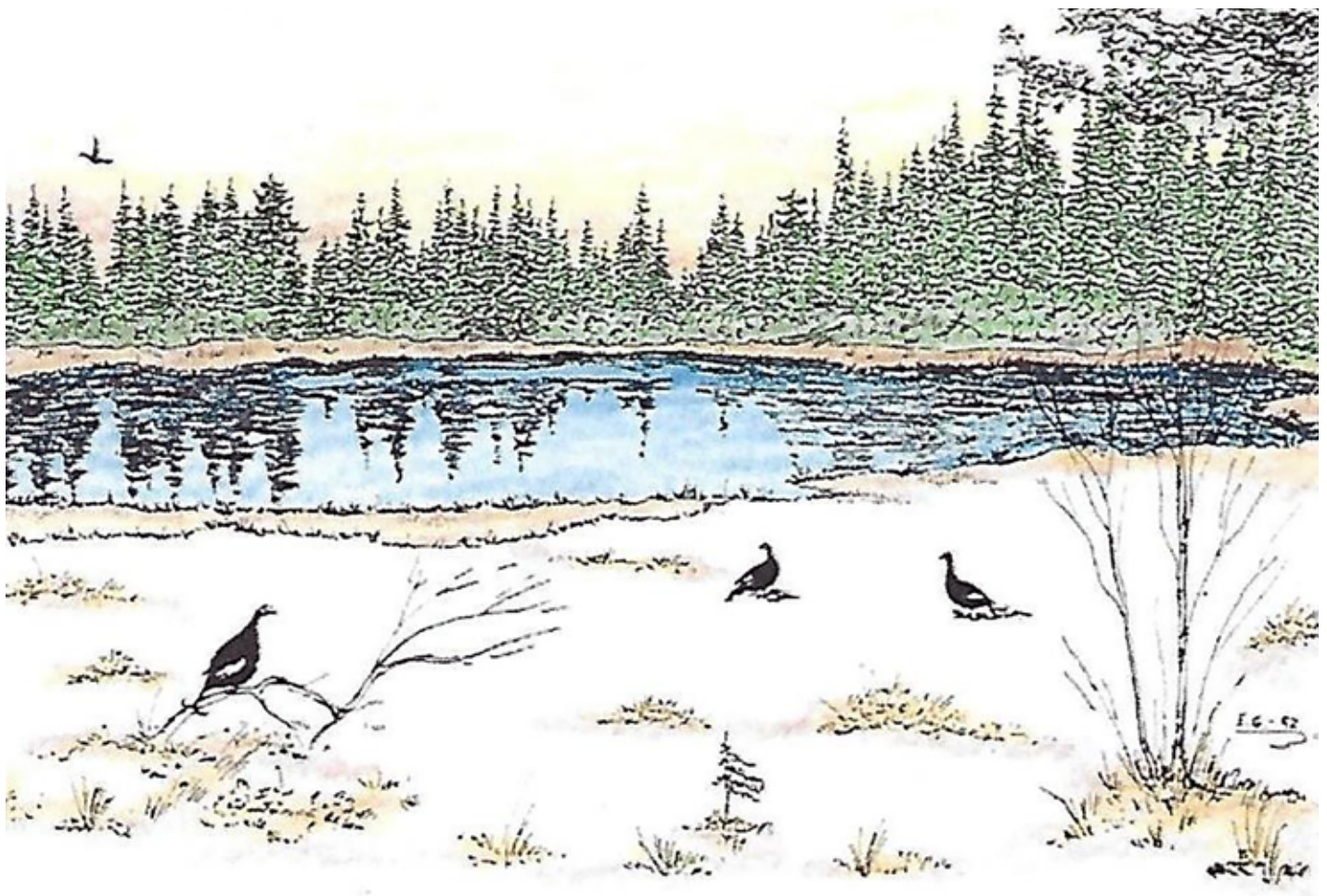
Å oppleve morgensola tett ved kaffebålet med orrhanen sin buldring fra toppene rundt omkring, gjorde at det ble en egen stemning og kaffen smakte ekstra godt.

Skogsfolket på stedene Stallane og Tørjevollen i gamle dager, hørte nok også orrespillet fra Brillene i de lyse vårmorgener der inne.

Nostalgi

Ja dette var store opplevelser i ungdomstiden på femtitallet. Nå i den aldrende pensjonisttiden derimot er det blitt straks verre å få til en tur inn i dette området og man kommer som regel ikke lenger enn til den kjente dørampa. Kamphanene inne på Brillene skal nok heretter få kjempe sine harde kamper uten forstyrrelse fra pensjonisten. Mange fine naturopplevelser har det vært her inne på Vestskogen, men min siste granbarhytte er nok blitt historie nå.

Når vi blir eldre vil vi alltid begynne å lete tilbake i tiden til gode minner og øyeblikk som har gitt livet innhold og verdi.

« Brillene »

En dansk turist på Konnerudkollen anno 1901

Av Elin Eskerud

Da turismen for alvor skjøt fart på slutten av 1800-tallet og flere fikk muligheter til fritid og reising, ble det å «legge seg inn» på et sanatorium eller en badeanstalt svært moderne, i alle fall for de «bemidlede klasser». Disse kurstedene kan vel nærmest sammenlignes med vår egen tids spa- og helseopphold. De forskjellige stedene hadde gjerne sine spesielle attraksjoner, men felles for alle var et helsefokus. For sanatorienes del: frisk luft, turer i skog og fjell, næringsrik og sunn mat. Alt dette skulle bidra til ro og helbred for de såre nerver man lett kunne pådra seg med den nye tids stress og uro. Slik sett framstår det som forunderlig moderne nå over 100 år senere!

Vårt eget Konnerudkollen sanatorium åpnet for gjester i 1897. Hit kom besøkende fra nært og fjernt, og servicen var som vi skal se upåklagelig.

En av gjestene var Gustav Hetsch (1867-1935), en kjent dansk pressemann, forfatter og musikkritiker. Etter oppholdet skrev han en begeistret reiseskildring som sto på trykk i danske «Nationaltidende» den 17. juli 1901.

Han åpner artikkelen med overskriften «Konnerudkollen sanatorium» på denne måten:

«Jo, der skal ganske riktigt staa «Konnerudkollen» og hverken «Holmenkollen» eller «Voksenkollen». Der er ingen Sæterfeil eller Korrektørbetise. De kjender ikke navnet «Konnerudkollen»; De aner ikke, at der findes et Sted, der hedder saaledes. Det er netop derfor, jeg agter at fortælle Dem lidt derom; thi klinger Navnet end løjerligt for våre Øren, er selve Stedet saa meget mere tillokkende for os Danske.»

Upåklagelig bevertning.

Hetsch' artikkel er for lang til at vi kan gjengi hele her, men vi håper at også en svært forkortet og lett fornorsket versjon kan gi et inntrykk av hvordan en ferie på Konnerudkollen sanatorium har fortonet seg.

Hetsch starter med å forklare geografien og hvordan man kommer seg til denne store, «i norsk bondestil oppførte trebygning med verandaer, altaner og svalganger på alle sider». Videre beskrives hagen og engene ned mot Stordammen, barskogen som omkranser den og de mange rekker med «Fjælde» som strekker seg mot horisonten og Kristianiafjorden.

Og «bak Sanatoriebygningene hever seg andre fjell, ikke nakne og strenge, men bevokst med bjerk, gran og furu, og der det lysner i skogene brer det seg ut enger, oversådd med brokete blomstertepper, og man fristes til å drikke av de små fjellbekker som risler ned fra høydene med sitt klare, kalde vann». Konklusjonen er at «landskapet er norsk, men allikevel idyllisk»(!), og at dette stedet som er så sunt «ved sin luft, sitt klima, sin ensomhet» er det beste tilfluktssted man kan finne hvis man er trett og overanstrengt, trenger hvile for legeme og sjel, ro for nerver og frihet fra det daglige strevs strabaser. «Man innåndar her sunnheten ved hvert åndedrag ... her er fred for øyet og øret, for hjernen og for sinnet».

Etter flere malende skildringer av turmuligheter og enestående natur går han over til å beskrive «et par ligefremme Severdigheder». Den ene er gruvene, og vi får bl.a. vite at Sa-

Konnerudkollen Sanatorium
pr. Drammen (Eidhaver J. Henriksen)
åpnes for Gjesters Modtagelse den 18de December d. A. (H.O.)

Konnerudkollens Sanatorium
holdes lukket fra 1ste Oktober til
18de Decbr. (H.O.)

natoriet benytter en av de gamle gruvegangene som iskjeller. Den andre severdigheten var utsiktsstårnet på toppen av Konnerudkollen som vi i dag bare kan se restene av fundamentene etter. Her beskrives «den prektige utsikt fra Kringsjaa, et slags Eiffeltårn av veldige granstammer, reist av Sanatoriets eier på det sted hvor fjellet bak bygningen er høyest. Har man bestegget det, - og det kan selv damer, bare de er nogenlunde gode til bens gjøre uten vanskelighet eller risiko, - er man 1600 fot over havets overflate, og ser til venstre helt opp i Telemarken med dens sneklede tinder, til høyre ned over Kristianiadalen og fjorden like til Hankø, og langt ute i horisonten titter i klart vær Holmenkollen fram som et lyst punkt.

Men like nedenfor Deres føtter går Drammenselven, fylt opp av tømmerflåter, og nede til høyre har De hele Drammen i fugleperspektiv med skip og trelastopplag og broer og jernbaner: i en god kikkert kan De se folk gå på gatene. Og til den anden side strekker landet seg så langt øyet når, med mørke skoger og lysegrønne enger hvor seterhyttene ligger spredt utover som bitte små leketøysbusser.»

Videre opplyses det at Sanatoriet kan huse 140 personer, og at pensjonsprisen varierer fra 3 til 8 kr. pr. dag. Både værelser og betjening får de aller beste skussmål. Slik omtales f.eks. hotelleieren Jens Henriksen og hans høyre hånd, frøken Marie Grue: «Disse to mennesker, på hvem hele administrasjonen av sanatoriet hviler, er noe av det mest elskverdige og oppmerksomme man kan tenke seg. De vet ikke, hva godt de kan gjøre for gjestene, de oppfyller ens ønsker nesten før man har uttalt dem, og regner selv ut hva som kan være en til nytte og behag under oppholdet. Dertil såre fornøyelige og i høy grad opplagte til litt spøk og moro midt imellom alt de skal ivareta.» I det hele tatt: «tonen der oppe er overordentlig behagelig, man føler seg straks som hjemme og har aldri inntrykk av at man bor på et hotell ... det er som man er hos gode venner som fører hus på landet.»

Og én ting er i alle fall sikkert, det var ikke maten det skulle stå på: «Man spiser straks om morgenen full frokost ... den består av egg, melk, kaffe og koldtbord. Når man har satt dette til livs, - og man kan spise så mye og så lenge man orker - synes man, det er umulig å nyte mere med det første. Men luften tærer, og drivertilværelsen gjør en sulten, og derfor blir man slett ikke forskrekket, når man kl. 12 ser en liten oppdekning: skåret smørbrød, melk eller sjokolade, stå og vente på en. Man tar til seg av mellommaten det beste man har lært, og erklærer så, at nå er man mett for lange tider.

Men så går det så underligt, at man klokken henad 3 allikevel føler seg merkelig tom innvendig; utålmodig venter man på at middagsklokken skal ringe, og med ulvehunger styrter man til bordet for å konsumere 2 retter veltillaget mat og dessert. Igjen kan man spise så meget man har trang til ... Kaffen drikkes i fellesskap i en av salongene, og så er man sin egen mann til Kl. 8, da aftensbordet venter med en varm rett og mange kolde saker.»

Han gir oss også et blick inn i hovedbygningen: en stor, lys vestibule innrettet som en engelsk hall, en rommelig spisesal,

Kringsjaa. Bildet er hentet fra «Hilsen fra Konnerudkollen», utgitt i Kristiania av A. M. Hanche i 1909.

dagligstue, lese- og røkeværelser, i alt 6 salonger, «hvilket er en stor behagelighet når været er dårlig eller kveldene lange». Det gjøres oppmerksom på at oppholdet på Sanatoriet ikke er forbundet med noen egentlige kurer, «ligefrem Syge er der jo ikke indrettet for». Men i tillegg til de helsebringende turene har man også bademuligheter: «man kan i en egen bygning som ligger på skrå over på den andre siden av veien få bade, så vel furunålsbad som varme ditto, dusj og avrivninger. Og badekonen som er knyttet til Sanatoriet er også massøse, og sies å være den beste i hele Norge».

Han avslutter med å anbefale Konnerudkollen på det varmeste til sine landsmenn, sommer som vinter. «Og vil De ikke tro meg på mitt ord, så kan De jo spørre de ganske visst ikke mange Danske, som har funnet veien derop ; det er f.ex. Politidirektør Eugen Petersen og Musikforlægger Alfred Wilhelm Hansen. Kanskje kunde det ende med, at De selv fikk lyst til å reise dit og ligge en tid for at få Deres spolerte nervesystem i orden.»

Og konklusjonen ble: «Sannelig, hvis jeg ikke var pressemann i Kongens Kjøbenhavn, ville jeg være dagdriver på Konnerudkollen. Hele året rundt.»

Moldbakken- en husmannsplass

Som innfødt Konnerudværing dukket jeg ned i en gammel utskrift om en gammel plass som het Moldbakken. Hvor var nå det ? Artikkelen var skrevet av den meget skriveføre og nå avdøde Inger Hyllseth fra Skoger og sto i en gammel årgang av bladet «Skauger» utgitt i 1981. Jeg tror det er mange Konnerudfolk, men også «skauerbøringer» som ikke har helt kontroll på denne plassen. Om de vet hvor den lå, så kan de sikkert lite om historien rundt den. Selv vokste jeg jo opp på øvre Konnerud og Moldbakkene var liksom ikke «mitt» terreng.

I en senere artikkel i «Skauger» kom Gunnar Ellefsen med noen presiseringer om plassens historie.

Jeg har derfor med litt mindre redigering / samordning tillatt meg å gjengi artiklene til Inger Hyllseth og Gunnar Ellefsen.

*Tekst: Inger Hyllseth med faktainnspill fra Gunnar Ellefsen
(bearbeidet av Per Runar Thoresen)*

Moldbakkene, lyder det kjent? Mange har vel trasket dem av og til, noen mer, andre mindre. Moldbakkene og Moldbakken ligger en god km. nordøst for øvre Skjeldrum omtrent midtveis mellom Skjeldrum og Risdalsåsen. Det er stigende terreng hele veien. Her var en velbrukt byvei i gamle dager. Nå blir de hovedsakelig brukt som traktorvei for hogstkarer,

men mange treningsfantomer løper lett og ledig opp de bratte kleivene.

Selv tar jeg det med ro, enten det er vinter med ski som blir bredere og bredere i saksen jo mer en nærmer seg toppen, eller i vårløysinga, da ingen blåveis er vakrere enn nettopp der i Moldbakkene. Hvitveisen likeså, plutselig har den bredd seg som et hvitt slør over alt det grønne. Da er det herlig å bo i Norge.

På bildet ser vi hytta på Moldbakken, med et lite tilbygg (vedskjul) til høyre. Skjulet ble bygget da låven ble revet. Til venstre på bildet var det et stort morelltre som ble hugget ned for noen år siden. Der var også et plomme og kirsebærtre og rester av en jordbæråker.

Husmannsplassen

Like før toppen av bakkene hender det at jeg tar en sti til venstre og oppsøker en liten voll som en gang var plassen i Moldbakken. Plassen ligger på vestre siden av driftsveien fra gården til Bergerenna og Skolterud på denne veis høyeste punkt. Restene finnes ennå og det er rart å tenke på at dette var den sist bebodde husmannsplassen på disse trakter. Plassens areal var på ca. 12 mål og her bodde Hans og Marthe Moldbakken. De hadde 4 barn: Jørgen, Kristian, Laura og Matilde. Familien som bodde der sist het Kjøyta og den siste husmannen het Jørgen Kjøyta. Navnet har tilknytning til Kjøytaasletta, hvor det fantes en husmannsplass enda lenger tilbake i tiden. Kjøyta hadde kone og tre barn, For bygdefolk gikk de under navnet Moldbakken, og den sistlevende av barna døde så sent som i 1960.

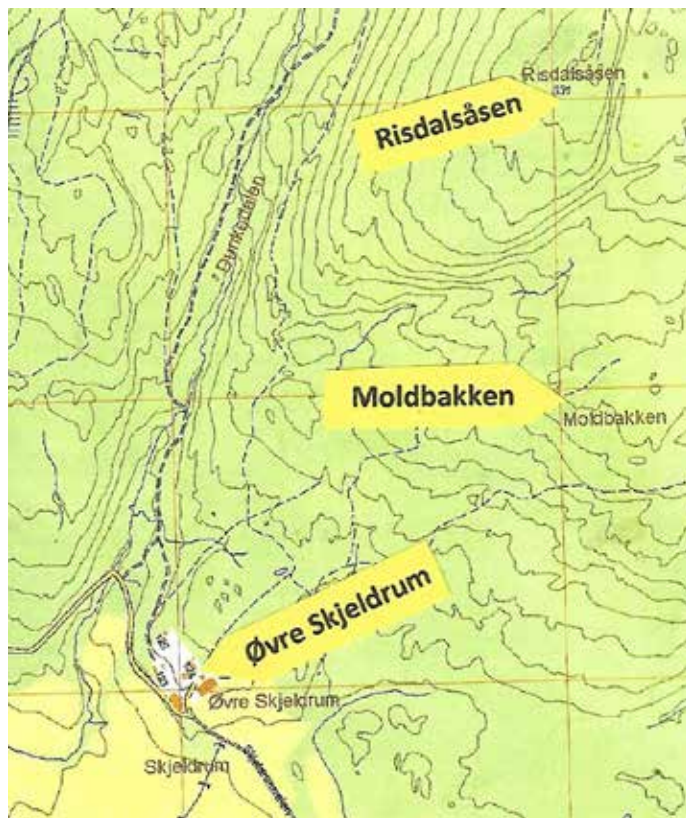
Husmannen hadde pliktarbeid på Skjeldrum, og utover det livnærte de fem seg av den lille plassen. Det er vanskelig å forestille seg hvordan de klarte det. Godt at det fantes mye bær som kunne selges, og at folk ennå brukte sopelimer. Hele familien var med på dette arbeidet, og det var nok ikke snakk om brøyting når de skulle den lange veien til byen for å selge varene vinterstid.

Hva levde husmannsfamiliene av?

De som har vokst opp som husmannsbarn, forteller som regel svært lite om hvordan de hadde det. De fleste bønder har riktignok stelt godt med husmennene, og når han arbeidet på gården spiste han der- samme mat som bondefamilien, eller sammen med tjenerne, og da litt simplere kost. Husmannen led altså ingen nød, men hjemme på plassen hadde han» kjer- ring og unger» som det het, og ungflokken kunne ofte bli stor.

Hvordan hadde de det så hjemme på plassen. Kunne alle mun- ner mettes og hva spiste de ? Selv om det ble sendt med mang en «sending» fra gården, var det nok ikke alltid sulten kunne stilles., og enkelt levde de nå alle.

Potet og sild, potet og melk, potet med blodklubb, grøt eller melk og lompe var vanlig kost. Brød og smør, det var stasmat. Altfor ofte ble det ikke bare ensformig mat, men også vita- minmangel. Likevel ble husmannsfamilien knyttet til plassen, hvor de opplevde naturen med alle sine luner på nært hold, og hvor plassen var det trygge punkt.

Bamsefar og Ole Høiland på besøk

På Moldbakken kom husmannskona en gang farende inn dø- ren en dag hun hadde vært ute og plukket bær. Da hadde hun møtt selveste bamsefar. Han sto like ved henne til og med. Ingen i familien glemmer nok den historien.

En annen kjent gjest har gjennom tiden besøkt Moldbakken. Mestertyven Ole Høiland som var kjent for å «ta fra de rike og gi til de fattige». Ole Høiland gjorde mange visitter til ulike husmannsplasser, også Moldbakken. Slantene han la igjen var nok kjærkomne, og for noen var han vel en underlig frem- medkar, skjønt de tenkte vel sitt om de så lenkestumpen rundt benet hans.

Kr. Moldbakken, en av de siste beboerne på denne plassen, kom stadig tilbake til Skoger for å oppsøke gamle tufter, så det er tydelig at små kår ikke er ensbetydende med en vondt tilværelse. En enkel livsførsel kan åpne øynene for andre ver- dier, så som samhold, dyre – og fuglelivets nærhet og den fantastiske floraen i skogen. Verdier som nå blir skattet mer enn noensinne.

Fraflyttet 1890

Moldbakken ble fraflyttet ca. 1890. I en periode fra 1910-åre- ne var den bortleid og benyttet som hytte og feriested. Foru- ten hytta/stuen sto det også en gammel låve der som ble revet i 1915. Gunnar Ellefsen forteller at det var hans far og farens bror som leide stedet i en periode. Gunnar tilbragte skolefe- rien på Moldbakken i flere år fra 1910 og utover. Noe senere ble hytta solgt til kontorsjef Gustaf Pedersen fra Drammen. Hytta brant ned i 1945, og grunnen ble senere solgt tilbake til Skjeldrum.

Skoger Pensjonistforening runder 40 år

Det hadde vært leserinnlegg i bygdebladet «Skauger» og en snakkis på bygda en tid, at man burde sette i gang en forening for pensjonistene i bygda. Det ble med snakket, helt til noen med røtter inn i styre og stell i Skoger Sparebank, fikk banken med seg på å være vertskap for den aller første samlingen.

Av Inger Johnsrud

Mandag 24. november 1980 inviterte Skoger Sparebank til festmøte på Skogvang for de eldre i bygda. Banken hadde sørget for både bevertning og underholdning. Det var sang og spill av Karin, Kjell og Mette Johansen, assistert av Johan Stråle og Oscar Dahlman, samt Hauk og Jerv 4H. Frivillige bankfunksjonærer vartet opp pensjonistene. Jan Ekeberg ledet den godt fram møtte forsamlingen gjennom kvelden, hvor det også ble sørget for en arbeidskomité som kunne holde i tråen videre. Den valgte komitéen besto av Aud Beheim, Lillemor Borge, Ingrid Meland, Bjarne Thoresen, Sigrid Steen og Markus Johnsrud.

Dermed var det gjort. Skoger Pensjonistforening var dannet, og siden har de holdt det gående. Møtene har i alle år vært på Sanitetshuset i Skoger, fram til 2016, da de ble flyttet til Imjelt Gård. Foreningens første formann var Markus Johnsrud (5 år). Siden fulgte Kirsten Husum (4 år), Kristian Drolsum (4 år), Fridtjov Vik (4 år), Kåre Beheim (2 år), Jørgen Skjeldrum (2 år), Arvid Larsen (9 år), Harald Hindhamar (6 år) og Ellen Hagen (1 år). Undertegnede prøver nå å følge i disse driftige folkenes fotspor.

Gamle protokoller

Å lese i foreningens gamle protokoller er artig, men også litt vemodig lesing. I en pensjonistforening er det jo naturlig at det blir en del frafall med årene, men heldigvis har nye navn kommet til etter hvert. Foreningen hadde sin storhetstid fra starten i 1980 og de neste 20 årene, med 60-70 medlemmer på møtene. Siden gikk frammøtet litt ned, men foreningen var absolutt blomstrende likevel. For et par år siden var tilgangen av yngre medlemmer litt dårligere, men dette har heldigvis tatt seg opp igjen.

I de gamle protokollene kan man lese om ungdommelige eldre, som danser og synger til eget husorkester (Skogermusikken).

Fra en utflykt til «Pensjoniststien» på Tholerudåsen i 1984. Bak f.v.: Fru Løwer?, Kirsten Husum, John Wold Johnsrud (traktorfører), Martin Grimsrud, Sigrid og Bjarne Steen, Johan Kjellefeldt, Liss Johnsrud, Nora og Thorleif Unelsrød, Hans Steen, Alice Larsen, herr og fru Skjelderup. Foran f.v.: Aud Beheim, Henning Løwer, Marta Engeland, Johannes Hagen, Audun Husum, Markus Johnsrud og Bjarne Thoresen (Skogermusikken). Ungene er ukjente rekrutter.

ken og siden Kåre Ryggetangen), drar på flere dagers turer på kryss og tvers i landet, og som lett selv bidrar til underholdning på møtene, om det ikke er innbudt underholdning utenfra. Det er opplesning, sang og quizzer fra eget og andres bryst, og fra god til - til tider – høy stemning på møter og turer!

Dessverre har det ikke lyktes meg å spore opp protokollen for foreningens første fem leveår, så om noen har liggende en kanskje tilsynelatende kjedelig protokoll på loft eller i kjeller med pensjonistforeningens navn på, så vil jeg svært gjerne forene den med de andre protokollene! Dette er historisk materiale.

Koronaen gjør det vanskelig for tiden, men håpet er jo at Skoger Pensjonistforening, og alle andre foreninger på Konnerud

Bildene er fra stiftelsesmøtet 24. november 1980, hentet fra bygdebladet «Skauger».

og i Skoger, vil få bedre kår igjen og blomstre videre i mange, mange år framover. Sosial hygge og fellesskap er viktig for folkehelsa.

John Johnsrud var behjelpelig med transport under pensjonistforeningens utflukt. Sittende i skuffen fra venstre: Aud Beheim, Johs. Hagen, Marta Engeland. Bildet er tatt sommeren 1984.

Andorsrudbakken ble oppgradert

Det finnes ennå folk som gjør en kjempejobb på dugnad uten å rope om hjelp fra de kommunale myndigheter. I Andorsrud bakken ble det nedlagt 1400 dugnadstimer i forbindelse med utbyggingen av bakken i regi av Skoger Idrettslag.

Bearbeidet av Tone Sverreson Ørmen

Foto: Reidar Halden

Bakken ble bygget i 1936, tomten var gratis og alt arbeidet for å bygge bakken ble utført på dugnad, det eneste utlegg idrettslaget hadde var dynamitt. Det første hopprennet ble holdt 2. påskedag i 1937. Tidemanns Tobakksfabrikk satte opp pokal til beste kombinerte løper. Denne ble vunnet av John Johnsen. Erik Kittilsbråthen vant spesial hopp, og John Johnsen vant langrenn med 3,5 minutt før sin hardeste konkurrent.

Flombelysning

I 1952 ble det flombelysning i bakken og den ble flittig brukt helt frem til 1968. Da ble hoppsport mindre populært alle skulle nå gå langrenn. Men i 1974 kom Gisle Treholt og fikk sving i bakken igjen. Lysstolpene var blitt råtne og alle måtte

Børre Tørrhaug KM i hopp for gutter.

Dugnadsgjeng: Fra v.Åge Tørrhaug, Gunnar Kaspersen, Gisle Treholt og Sverre Skurdal, formester i Selvik Brug.

byttes ut og det ble lagt ned mye dugnad igjen. Den 1.februar 1975 ble det dannet en bakkekomite i Idrettslaget og den besto av, Gisle Treholt, Gunnar Kaspersen, Åge Tørrhaug og Ottar Amundsen. Den arbeidsglade komiteen sto for utallige dugnadstimer, de gjorde en kjempeinnsats og la ned 1400 dugnadstimer. Bakken ble da bygget opp igjen med en helt ny profil, ny flott stillas med flere avsatter og tribuner. Byggingen ble ferdig i slutten av november i 1975. Den ble tegnet og beregnet av Ingolf Mork, og bakkerekorden ble beregnet å ligge på rundt 40 meter. Karene i dugnadsgjengen så seg ikke ferdig med jobben før de hadde fått laget en ny liten bakke slik at de fikk rekruttering til sporten.

Lysanlegget og alle materialer har kostet idrettslaget ca. kr. 8000,- Men kostnadsoverslaget for hele utbyggingen av bakken ble sendt til «STUI» om beveligning. Det er A/S Selvik Bruk som eier grunnen, og det ble satt opp leiekontrakt på 40 år. Tomten er på 3000 m(2) og leien ble satt til kr. 50,- pr år som selvsagt bare er proformasak.

Bakkekomiteen var selvfølgelig svært takknemlig til J.H. Andresen og A/S Selvik Bruk for den positive innstillingen og deres velvillighet. Spesielt nevnte de Sverre Skurdal som var Selvik Bruks representant og som velvillig la ting til rette for bakkekomiteen.

Ny bakkerekord

Den nyrestaurerte Andorsrud bakken ble innviet med lokalt områderenn for gutter fra 9-15 år søndag 12.desember 1976. Det var så mange som 75 hoppere som stilte til start og rennet ble vunnet av Bent Wahlø, Kongsberg i 15 års klassen. Av lokale hoppere gjorde Børre Tørrhaug stor innsats og fikk 3.plass i 15 års klassen, han satte også offisiell bakkerekord på 37 meter. I 11 års klassen fikk Finn Amundsen 8. plass og Steinar Knutsen fikk 10. plass. Alle hopperne og ledere var meget fornøyd med bakken, og mente det måtte være distrikteets beste guttebakke.

Artikkel sto i bladet «Skauger» nr. 3 desember 1976.

Jerv 4H, en klubb i Vestbygda

Vinteren i 1968-69 var det en del ungdommer i Vestbygda som hadde lyst å være med i en 4H klubb. For i Østbygda hadde «Hauk» 4H vært i gang i 10 år og var blitt en stor klubb. Knut Ole Røed og Per Skjeldrum tok derfor kontakt med klubbleder i Hauk, Harald Hindhamar og i samråd med han kom klubben i Vestbygda i gang.

Av Tone Sverreson Ørmen

Jerv ble navnet og startet opp og det ble ved oppstart 30 medlemmer som kom fra kretsen Vestbygda/ Skoger og Konnerud. De hadde medlemsmøte hver tredje uke og møtene ble holdt på Vestbygda skole. Der ble det tatt opp klubb saker som ble diskutert, lagd forskjellige konkurranser og underholdning fra klubbens egne medlemmer. En gang iblant var det hobbykvelder og forberedelser til 4H leier.

Høstfesten

Kriteriene for å være med i en 4h klubb er at medlemmene må lage en oppgave innen fagene skogbruk, jordbruk, hagebruk, dyrerøkt, husstell eller lagsarbeid. Alle oppgavene blir fremvist på høstfesten som 4H arrangerer. Ungdommene hadde laget en frisk og underholdene revy som høstet stor applaus på Vestbygda skole. Utstillingen med arbeidsoppgavene ble av fylkeskonsulent Narve Lid betegnet som meget gode. Av de 25 utstillerne fikk fem første premie, og det var, Hilde

Jerv gjengen, f.v.Asbjørn Storusten, Eva M.Skjeldrum, Hilde Skjeldrum, Morten Hylseth, Nina Eriksen, Kerstin Onshuus og Per Skjeldrum.

Skjeldrum, Morten Hylseth, Nina Eriksen, Kristin Onshuus og Eva Marie Skjeldrum. Gunnar I. Steen og Jakob Vik fikk diplom for beste utstilling. Jerv 4h ønsker alle ungdom i området mellom 10 – 18 år velkommen.

Kilde: Avis «Skauger» nr. 3 desember 1976.

Tilbakeblikk ...

Konnerud før i tida

Erik Grinderud har samlet en del spennende tekster fra Drammens Tidende. Vi tenker å gi noen «drypp» fra samlingen i hvert nr. av bladet fremover.

Februar 1905

To kalver har en ko paa Weimoth paa Konnerud faaet. Sidst den kalvede var i julen 1903, og den har melket hele tiden siden.

Mai 1905

Ved kongelig resolution er ingeniør Alfr. Theis, Brussel, meddelt ret til at erverve Konnerud gruver.

Juni 1905

Thielemanns pensjonat, Konnerud, er aabnet og modtager faste gjæster og tilreisende. (Tilføjelse fra redaksjonen: = Stordammen pensjonat)

Januar 1906

Konnerudruldrendet der skulde være avholdt lørdag og søndag, er av mangel paa sne udsatt.

Mars 1906

Det vimlede af folk i gaar paa alle de veie, som fører til Konnerud. Skiløbere, kjørende, gaaende, - ja andog enkelte med kjælker, drog opover i en ustanselig strøm fra tidlige morgen. Humøret straaledede omkapp med solen, og kuldegraderne satte farve i kinderne hos unge og gamle. Det var sportsveir og sportsstemning over alt og alle de skulde til Konnerudrendet.

Mars 1906

Man vil nødig give seg av med at spaa, men da jeg selv, uden opbygget hop i andre rangs føre og kun $\frac{3}{4}$ fart, har hoppet 25 meter i den nye Konnerudbakke, saa viille det ikke forundre mig om ikke dristigere hoppere der skulde kunde præstere hop paa ca. 45 meter.

August 1906

Posten som kirketjener, ringer og graver ved Konnerud kirke er ledig, og ønskes besat snarest. Løn kr 50,- aarlig.

Oktober 1907

Ved 6-tiden i gaar aftes udbrød der ildebrand i tolldfulmæktig Trygve Hoffs villa i nærheden af Gamleveien paa Konnerud. I løbet av et par timers tid nedbrændte bygningen til grunden, Ildens opkomst er meget mystisk, idet huset var ubeboet. Hr. Hoff med familie flyttede for 10 dage siden til byen.

November 1907

Difteriepedimi på Konnerud er det for tiden. Skolen har været lukket allerede nogle dage. Der er indtruffet 3 tilfælder blant børn, dog hidtil uden nogen dødelig udgang. Skolebespisningen skal nu sættes i gang paa skolerne. Den mad, som børnere

Den sist brante mølle.

faar, vil bestaa af opskaaret brød i varm, nysilet melk. Maden vil de faa i slutningen af den første skoletime i et særskilt værelse.

Desember 1907

I gaar blev i skogen indenfor Konnerud af en mand her fra byen skudt en tiur, der maalede 45 tommer mellem vingespidserne og mellom hoved og hale 36 tommer. Den ble skudt i luften.

Januar 1908

De sidste kvælders ypperlige veir og føre har fristet mange af byens ungdommer til at overtræde forbudet mod kjælkeagning i Konnerudbakkene. Skogers lænsmand har flere aftener seet seg nødt til at konfiskere en del kjælker.

April 1908

Lørdag den 28de marts var det 50 aar siden den vakre, lille kirke paa Konnerud indviedes. Vi er avskaaret fra at bringe nogen udførlig meddelelse om dnne for Konnerud saa minderige dag, da Drammens Tidende for det aar er strøget med i den store brand.

August 1908

Paa Konneud var der igaar særdeles mange kristelig interesserede byfolk.

Oktober 1908

Konnerud Mølle, der for en tid siden nedbrændte. Nærmer sig allerede sin fuldførelse i ny skikkelse.

Desember 1908

I byens boglader er nu udlagte et andragende til Skoger Herredstyre om tilladelse til at faa age i Konnerudbakkerne efter kl 8 aften. Alle som gjerne vil det, bør tegne sit navn paa andragendet.s

Konfirmanter - Skoger 2. oktober 1949

Gutter: Gunnar Gustavsen, Gunnar Gundesø, Ivar Folke Johansen, Jan Helge Thue og Thor Viker.

Jenter: Inger Emilie Amundsen, Rigmor Birkeland, Sigrid Lina Ekeberg, Astrid Kasandra Gjertsen, Elna Hallerud, Astrid Othilie Martinsen, Ragnhild Tollefsen og Inger Margrethe Varlo.

Besøk Bygdesamlingen

På Mellom-Borge i Skoger har Skoger og Konnerud Historielag sin bygdesamling. Historielaget har i sitt eie nærmere 500 gjenstander fra dagliglivet på landsbygda, inkludert en del jordbruksredskaper fra Skoger. Et besøk på bygdesamlingen er interessant læring og en opplevelse som gir ny innsikt og forståelse av hvordan livet artet seg for generasjonene før oss.

Ta kontakt med Oddvar Borge Johansen på telefon 918 00 212 hvis du ønsker å besøke samlingen.

Gamle klassebilder

1. klasse ved Skoger skole med lærer Else Storli- Inne i klasserommet fra venstre bak: Mona Kaspersen, Hans Olav Steen, Jarle Nyrønning, Silje-Katrine Hovland, Siri Kulberg, Jan Erik Eriksen, Turid Kristiansen og Synnøve Thoresen. Sittende fra venstre: Roger Johansen, Kari Ma Sveaas, Karl Magnus Knudsen, Vidar Figenshou og Tormod Tørvi. Bildet sto i bladet Skauger, som var bygdeblad for Skoger, september 1977 – Foto: Reidar Halden.

Opplev en vinternatt på Vestskogen

Når du er medlem av Skoger og Konnerud Historielag kan du overnatte på Rønnehue for bare kr. 200, Opplev vakket vinterlandskap, fine løyper og fyr godt i ovnen inne på Rønnehue.

Kontakt

Maria Bostrøm, Selvik Bruk for leie,
på tlf. 913 10 113 eller 32 88 75 00

Gamle klassebilder

1. klasse ved Vestbygda skole med lærer Agnes Mørk Nilssen. Fra venstre: Ellen Svendsen, Arne Kristiansen Løse, Morten Hage, Thomas Chr. Juel, Allison Horgen, Jorun Ekeberg, Bjørn Ekeberg, Vera Syvertsen og Kyrre Tørhaug. Bildet sto i bladet Skauger, som var bygdeblad for Skoger, september 1977 – Foto: Reidar Halden.

Den musikalske barnehage

Det var et lite jubileum, tante Liv hadde vært i barnehage i 10 år. Det var Marie Foss som startet den musikalske barnehagen i Skoger, og hun virket også en årrekke før Liv Knudsen avløste henne i 1968. Liv hadde eksamen i klaver og pedagogikk, i tillegg til musikkbarnehageeksamen ved Barratt Dues Institutt. Den spesielle barnehagen fyller et behov i bygda og god oppslutning fra barn og foreldre.

Bilde f.v.: Liv Knudsen, Cicilie Bråthen, Christin Borg Johansen, Cathrine Borge Johansen, Cathrine Fretheim, Marianne Borgehaug, Ailin Kristensen, Elin Jonsrud, Marit Jonsrud, foran Hege Mortensen.

Reidar Halden, Skauger bygdeblad, mars 1978

Howdan fridde du ?

Tekst: Per Runar Thoresen

Mitt eget frieri i sin tid var vel verken så kreativt eller romantisk at det ville være kvalifisert til en plass i historiebøkene. Men vi får stadig høre om kreative frierier som er omspunnet med romantiske hendelser.

Søker man etter ideer på nettet, kommer det opp utallige gode forslag.

- Be med dama ut på en fin restaurant og skjul ringen i et champagneglass.
- Ta dama med på en fjelltur og ta frem ringen akkurat ved solnedgangen.
- Lei en flyver til å skrive frieriet på himmelen så alle kan se det.
- Anbefales ikke: Ikke fri i pausen på en fotballkamp.

Alt om frieri er jo historisk basert på at det er gutten som frir, men i dag nærmer det seg kanskje likestilling også på dette området. Ikke bare det, men i dag frir jo gutter til gutter og jenter til jenter.

Nei, det var greiere før. Da var det gutten som fridde og det var en alvorlig sak som ikke bare gjaldt «frierparet» men som i stor grad involverte Jentas foreldre og spesielt jentas far.

Frieri før i tida

Min mor er av gammel Konnerudslekt og i Skogerboken finner vi oppramset 6 generasjoner. Min tipp tipp tippoldefar John Pedersen var født i 1729. Han var en del av Egholdtslekten og pukkstiger ved Konnerudverket i Grev Wedel Jarlsbergs tid. Pukkstiger var en overordnet stilling som var tildelt eget hus ved Verket. Det er ikke sikkert han ville bifalt at jeg har flyttet fra eget hus til leilighet.

Høyesterettsdommer Henry Larsen (en del av vår slekt) har forsket på denne slekten og i hans dokument fremkommer mange spennende hendelser som krydrer slektens historie.

Bondebryllup.

Stilling som svigersønn

20 juli 1862.

Hr. H.O. Caspersen, Drammen

Da jeg og Deres Datter Caroline har i en lengere tid båret den ømmeste kjærlighet for hinanden, er det min inderligste Bøn, om hun maatte blive min kjærligste og trofaste Led-sagerinde. Jeg tror, at den algode Gud har lagt sin bestemmelse til den Kjærlighet, som imellom mig og Deres Datter er stiftet. For ellers kunde der aldrig være en saa opriktig Kjærlighet hos os begge, hvis ikke den Algode havde lagt sin Bestemmelse til vort vigtige Forehavende.

Men om der hos os begge findes den redeligste Kjærlighet, saa kan jeg dog alligevel ikke være rolig hos mig selv, førende jeg faar vide, om De har noget imod at jeg og Deres datter Carloline elsker hindanden af det oprigtigste Hjerter. Jeg venter med Lengsel Deres svar, haabende om, at De ei vil skuffe mit Forlangende.

Med sand Agtelse

Ærbødigst
H. Larsen

Min oldefar Andreas Larsen Thorud (1834-1918) hadde en større gård (Veierud og Knatholt) på det området vi dag kaller Bernås. Min oldefars yngre bror Hans Larsen (1838-1929) forkastet navnet Egholdt (slik skikken var) og tok fornavnet til sin far Lars Anthonsen (min tippoldefar) som etternavn. Hans Larsen ble offentlig forlovet med Caroline Caspersen og en del brever fra denne tiden var tilgjengelig under slektsforskningen. Et av disse var frierbrev fra Hans Larsen tilstillet Carolines far hvor han i datidens høytidelige former anholdt om å måtte betros stillingen som svigersønn.

Som det fremgår, var dette mer en aksept om forlovelse som var vanlig på den tid. Hva dette innebar av tillatelse til «tette nærvær» seksuelt m.v. vet jeg ikke, men det var neppe populært med graviditet i forlovelsestiden.

Alt tyder på at Hans Larsen ble akseptert som svigersønn. Etter den store bybrannen i Drammen i 1866 etablerte han en forretning på Strømsø. Det gav nok grunnlag for at paret giftet seg i 1867.

Et slikt «frierbrev» i dag ville vel skape stor oppmerksomhet både hos forlovelsespar og kommende svigerforeldre.

I enkelte miljøer foregår nok slike prosesser også i dag, om enn i andre former.

Den go' hjerta presten

Etter en fortelling av Hans Wiers, hentet fra heftet «Vi er tilbake».

Bearbeidet av Inger Johnsrud

Silregnet lå som et grått slør over Skoger denne aprildagen i 1764, da den unge sokneprest Erik Frimann tiltrådte sitt nye embete. Og den første embets-handlingen hans var også av bedrøvelig art: Begravelse. Følget etter salig Mads Flugten sneget seg fram mot kirkegården. Først kisten, så alle de sørgende, og til slutt – presten sperret øynene opp – jo, så sannelig, ei ku dannet baktroppen!

Drev folk gjøn med ham? Kua virket forresten sørgmodig nok der den gikk, skranten og mager, med tunge øyne som stirret ut i silregnet. Av og til lød et klagende raut ut over de snøbare jor-

dene. For så vidt passet den godt inn i sørgefølget.

Etter begravelsen snakket presten noen trøstende ord med enka, og samtalen falt også på kua. «Sørger kreaturet så dypt over sin husbond, siden I bringer det med i følget?» spurte Frimann. «Kua! Nei, den skal presten ha for uleiligheten,» svarte mor Mina. «Besitter I da så mange sådanne kreaturer?» «Nei, det er nok den eneste,» sukket Mina, og klemte i med å tute igjen. Da nektet Frimann plent å ta imot dyret, men Mina ville ikke la den skammen komme over seg at mannen ble lagt i jorda uten at presten fikk det som tilkom ham etter gammel skikk og bruk. Det hjalp ikke at Frimann hevdet han var helt uskikket

til «at traktere eller behandle en sådan skapning».

Etter litt betenkningstid ble da saken ordnet på den måten, at presten tok imot kua, men mor Mina måtte da love å ha den i kost og losji for presten, mot at hun beholdt «melk og andre av dyrets produkter». Denne avtalen ble satt opp skriftlig nede på prestegården, og undertegnet av sokneprest Erik Laurentzius Frimann og Mina Pedersdatter Flugten.

Dette ble det snakket om ut over hele bygda etterpå, for en så rar prest hadde folk aldri før hørt om!

Mange mennesker fant veien til jubileumsfeiringen.

Den gamle kirkeklokken fra 1300-tallet er satt i stand og på plass.

Biskop Jan Otto Myrseth.

Utegudstjeneste med koronatiltak.

800 års feiring

Det var lenge siden den gamle kirken i Skogerbygda hadde samlet så mange mennesker.

Tekst: Tone Sverreson Ørmen og Halldis Sørby

Foto: Gracjan D. Noworyta og Tone S. Ørmen

Kirkeklokkene ringte til stor glede for alle de fremmøtte, for klokketårnet var satt i stand til den store dagen. Det var satt opp storskjerm utenfor kirken, så alle de fremmøtte kunne få med seg festgudstjenesten med biskopen, prosten, sognepresten, fylkesordfører og ordfører, og de andre gjestene som satt inne i kirken, og alle koronarestreksjoner ble fulgt.

Halldis Sørby fra menighetsrådet innledet etter inngangsprosessen:

Hva vet vi om den aller første historien til Skoger gamle kirke?

*Gamlekirken har stått ved Hanevold i 800 år hvit, stille og fin. Hemmelighetsfull og litt mystisk, samtidig som velkjent og nær. Fra 1600-tallet og videre vet vi en god del om dens historie. Om den tidligste historien vet vi lite. Det store spørsmålet man stiller seg blir: **Hvem var menneskene som bygde kirken?** Hva vet vi om livet i Norge og Europa på denne tiden? Det er mulig å finne ut en del ved å lese i historiebøkene og sammenstille fakta til et hele.*

Kirken er bygget over en vannkilde, noe som ellers bare er tilfelle for Nidarosdomen. Den er en av de mange steinkirkene i Vestfold (vi hørte til Vestfold fram til 1964 og passer jo geografisk inn der) som ble oppført på 1100- og begynnelsen av 1200-tallet. Karbondatering viser at den eldste stokken i Skoger gamle kirke er fra ca. 1196 og den yngste fra ca. 1220. Dette faller sammen med siste del av borgerkrigstiden i Norge, som er en av de mest dramatiske og spennende epokene i Norgeshistorien.

Prost Ivar Berger.

g med folkefest

I denne tiden er det strid mellom konge og kirkemakt, kirken hevder å stå over kongen, mens kongen ønsker å ha makt over kirken og å utnevne sine biskoper selv. Kong Sverre er leder for Birkebeinerne, og hans hovedområde er Trøndelag og Vestlandet. De geistlige grupperingene som etter hvert blir til baglerne, dominerer her i Viken og gjør opprør mot kong Sverre. Kanskje vi kan se Hanavals kirka og de 17 andre steinkirkene i Vestfold som et resultat av baglernes innflytelse i området. De vil befeste kirkens maktposisjon mot kongemakten.

Høyst sannsynlig har bøndene i bygda blitt inspirert av eller fått ordre fra høyere hold om å la bygge en kirke. Kirken er i romansk stil med runde buer, noe som også er veldig vanlig i England på denne tiden. Byggingen av andre steinkirker i Vestfold har fått bistand fra tyske og italienske steinhuggere, og det er vel sannsynlig at det også gjelder for Skoger.

Fakta

Skoger gamle kirke

- Skoger gamle kirke er Drammensområdets eldste bygning og eneste middelalderkirke. Det antas at kirken ble oppført tidlig på 1200-tallet, og tømmeret i taket skal være felt i perioden 1192–1218.
- Den var blitt omfattende satt i stand i 1620-årene, og den ble det igjen under greven i 1753, etter at lynet hadde slått ned i 1748. Allerede i 1754 solgte greven kirken til lokale bønder. Det var omfattende reparasjoner i 1820-årene.
- Blant annet ble tårnet (egentlig takrytteren) rekonstruert i 1829. I 1872 forelå planer om å utvide kirken. Det skjedde ikke. I stedet ble ny kirke oppført og den gamle kirken ble tatt ut av vanlig bruk i 1886, men den blir vedlikeholdt og brukes ved spesielle anledninger. Blant disse er olsok, som seg hør og bør for en olavskirke.

Fra tablået, Bent Lønrusten og Rolf Madsen.

Ingeborg Soot bidro med sang.

Leder av Skoger menighetsråd, Jakob Vik.

Anita Skorgan var hovedattraksjon på konserten om kvelden.

Kirketjener Solveig Steen.

For å utvide bildet av byggeperioden må det nevnes at den sammenfaller med tiden da Rikard Løvehjerte og broren Johan uten land regjerte i England. I følge legenden var dette tiden da Robin Hood kjempet de fattiges sak, og ham har vi jo et visst bilde av.

Midt i byggeperioden, i 1206, har vi den berømte Birkebeinerferden fra Lillehammer, over Rena til Nidaros, med kongssønnen Håkon Håkonsson. Han blir konge i 1217 og i hans regjeringstid er det en lang periode med fred og blomstring. Nå er Hanavals kirke ny og må selvsagt smykkes ut. Kalvariegruppen, som forestiller Jesus, Maria og apostelen Johannes, er fra denne perioden. Senere, etter reformasjonen, kommer resten av den utsmykningen vi finner bevart her i dag.

Kanskje dette bildet kan være med på å gjøre tiden da kirken ble bygget mer levende for deg.

Hvis du ønsker mer informasjon om alt det spennende her, så er du hjertelig velkommen til våre omvisninger, som vi håper å ta opp igjen til våren.

Velkomsthilsen ved gudstjenesten til 800-års jubileet 30-08-2020 i Skoger gamle kirke.
(litt omarbeidet)

Halldis C. Sørby

Historisk spel etter gudstjenesten

Spellet ble vist i tre tablåer og det handlet om tiden før kirken ble bygd, det store lynnedslaget og begynnelsen av 1800-tallet med presten Lund, som var en god mann og en markant

skikkelse i bygda. Tablåene var skrevet av Jan Ekeberg, Kai Roger Olsen og Bent Lønrusten i Det Dramatiske Selskab i Skoger og Konnerud Historielag,

Den glade kirketjener

Det er en gave å få lov å være kirketjener, sier Solveig Steen, mens hun rydder sitteputer, etter gudstjenesten. Hun var ikledd en flott gammel festdrakt, som hun hadde sydd og designet selv.

- Gleden er ikke rikdom for meg, men aktivitet gjør meg veldig glad, i tillegg er det hyggelig å bistå prester med oppgaver, sier Solveig. Hun er så glad for å kunne få oppleve og være med på dette store jubileet, denne kirken betyr mye for veldig mange og det har vært en fantastisk dag.

Konsert avsluttet jubileet

Det ble en fin blanding av musikalske innslag, et barnekor fra Skoger bygda til artister som Frøydis Grorud og Anita Skorgan. Barnekolet åpnet med Skogersangen. Ingeborg Soot og Susanne Akerø-Kleven fortsatte konserten med vakre sanger. Det lå mørke skyer i horisonten, men da Skorgan inntok scenen, var det en lysning på himmelen. Skorgan hadde aldri vært i Skoger før og syntes bygda var vakker, hun kunne nesten tenke seg å ha en hytte i dette området. Skorgan presenterte et variert repertoar som Alf Prøysen, Hans Børli og Ole Paus m.fl. Det ble en lun og nær konsert selv om publikum måtte holde oppmålt avstand. Dagen og kvelden ble en stor opplevelse for alle som hadde satt av sin tid til å markere det store kirke jubileet.

HEIA – plass nr 57

Tekst: Tone Sverreson Ørmen

På moen vest for Majordammen ligger Heia, sentralt i veien videre vestover på skogen. Tidligere var det både en skogshytte og en stall som senere ble sanert, mens hytta hadde opprinnelig stått ved Mølsteddammen. Mange veier fører til Heia, men den mest vanlige var den over Furuvaldbrenna, eller over myrene om vinteren, men også den over Løken og Andorsrudtjern. Alle kom fram over Solbakkslaget (tømmerveltet) og passerte Heia. I dag går skogsbilveien rett nedpå vollen.

Det har bodd mange forskjellige på Heia opp gjennom årene, blant annet Elling Bjørnsen Jordbræk, opprinnelig fra Konnerud. Han skal ifølge opptegnelsen, ha varslet Ole Høyland, mestertyven, da han var på frifot og lensmannen var på søk etter han. Senere ble dette tatt for å være skryt, og han ble frifunnet.

På Heia. Lava Bjørnerud, Karen Sofie og barnebarn Karen Hallerud. Foto: 1903 Wilh. Christensen.

Oppgradert: Heia er ny restaurert og ny i vinterkledning, januar 2020. Foto: Tone Sverreson Ørmen.

Heia. Foto: Erling Bentzen, Drammen.

Erling Bjørnsen, antagelig sønn av Elling, giftet seg med Ingeborg fra fjellbygda, som de sa den gang. Ingeborg ble enke, men giftet seg igjen med Kristoffer Bjørnerud fra Skoger. Disse ble hetende Ingeborg og Kristoffer Heia og nevnes i tiden 1887. Ingeborg lå på Heia med krøtter om sommeren, og etter at hun atter ble enke, bodde hun her en tid fast, men kom senere til datteren i Kobbervikdalen. Ingeborg hadde tre barn som vokste opp på Heia. Dorthea - gift med Andreas Vikseter, Maria - gift i Oslo og Elise - som bodde i Kobbervikdalen. Vi kan ikke forlate Heia uten å ha nevnt selve «originalen» Johansen på Heia også kalt Hidenburg. Han bodde i et rom i den gamle skogshytta i mange år og var en sky og ensom mann. Han kom senere til en gård i Eiker sto det skrevet i gamle boplasser, stier og veier i tidligere Skoger kommune Folketellingen 1875.

Motstandskamp på Ryghkollen

7. oktober 1943 ble et tog med tyske militære sprengt ved Ryghkollen ved Mjøndalen.

Tekst: Tone Sverreson Ørmen

Tyskerne og norske nazister raste. Milorgledelsen og regjeringen i London reagerte skarpt mot sabotørene.

Sabotasjeaksjonen ved Ryghkollen også kalt Mjøndalenaksjonen fikk store konsekvenser for befolkningen i Nedre Eiker. Den gangen hadde bygda bare noen få tusen innbyggere, og alle kjente alle. Tyskerenes represalier rammet derfor et helt bygdefolk. Kort fortalt ble et tysk troppetransporttog sprengt av skinnene. Den ene vogna havnet i elva, en vogn halvveis nedi elva og en tredje lå i skråningen.

Lars Borgersrud og Ulf Normann Olsen har skrevet boken som i disse dager blir gitt ut på forlaget Tom & Tom. I 1942

Folk fra Solbergmoen står og ser over mot Ryghkollen og sabotasjestedet etter at dagslyset kom 8. oktober 1943. Foto utlånt av Martin Eriksen.

Massive ødeleggelser.

hadde tysk politi revet opp deler av motstandsbevegelsen, som førte til store uenigheter innad i motstandsbevegelsen om veien videre. Så kom Ryghkollen – aksjonen. Det var et voldsomt angrep rett inn mot kjernen i okkupasjonsmakta, Wehrmacht. Det var slik motstand mot Hitler-nazismen var i andre okkuperte land.

Boka forsøker å gi et bilde av hvordan ulike parter som var innblandet opplevde det som skjedde. De som reiste med toget, norsk og tysk politi og ikke minst sabotørene selv.

I dag er det fint å få innblikk i uenigheter i krigens dager og vurdere virkningen av ulike valg, uten å være advokater for den ene eller andre synet. Det er klokt å akseptere at alle gjorde så godt de kunne, uansett hvor de sto i den indre striden, dette kan en lese om i boken som har kommet ut denne høsten.

Høstmøte med to kjente skogtravere

Det var mange som kom for å høre på Tom og Tom, som fortalte om sine turer i vårt nærområde.

Av Tone Sverreson Ørmen

Med sjumilsstøvler på, har de vandret gjennom spennende historie og vakker natur til alle årstider. Tom Helgesen og Tom Schandy har gitt ut mange bøker sammen om natur – friluftsliv. Og nå kunne de ta historielagets fremmøtte medlemmer med på en vandring mellom Drammen, Eiker og Sande, med vakre bilder fra Tom Schandy. De fortalte om gamle boplasser, stier og bygdeborger, men også en botanisk severdighet i vårt område.

Tom&Tom: Etter foredraget måtte de skrive hilsninger i bøkene til de fremmøtte på høstmøte.

Avskjed: Bjarne Dramdal Erichsen ble takket av som redaktør av leder for Historielaget Hanne Skjeldrum Fretheim.

Det var godt oppmøte på denne høstkvelden, hvor alle måtte holde god avstand. Det ble likevel hyggelig stemning med servering og loddsalg etter gode smitte forskrifter. Historielagets formann Hanne Skjeldrum takket Bjarne Dramdal Erichsen for redaktørjobben han har utført med sikker hånd, gjennom fem år. Bjarne har vært redaktør med stor faglig kompetanse, han har utført oppgaven med glans. Han fikk overrakt blomst og applaus fra de fremmøtte, men en klem fra formann har han til gode.

Bruk vårt digitale arkiv

Medlemmer i Historielaget har tilgang til hele vårt arkiv på www.skhist.no

Fototgruppa. Gruppa får stadig inn bilder som ikke har navn og årstall, hvis noen vet noe om disse bildene kan de sende info til: foto@skbd.no

Det ene bilde viser antakelig konfirmanter utefor Skogvang en gang omkring 1920. Vi er interessert i årstall og navn på personer.

Det andre viser en guttegjeng. Kanskje speidere da mange har belte med lik beltespenne.

Angående møter i Fototgruppa. I vår og nå i høst igjen har vi avlyst møter på grunn av Koronasituasjonen. Vi har en møteplan som settes opp for hvert halvår, i høst med 3 ukers intervall, men avlysning og forskyvninger forekommer. Vi tar gjerne imot besøk på møtene og kan skanne medbrakte bilder. Avtale om skanning av bilder enten under møter eller ellers kan gjøres ved å sende en melding til foto@skhist.no eller ved å kontakte Ingar Steen eller en av medlemmene i Fototgruppa.

Planlagte møter i Fototgruppa før nyttår er 19/11 og 10/12.

Bygdemuseet på åpningsdagen

Tekst: Tone Sverreson Ørmen

Foto: Reidar Halden

Fullføringen av bygdemuseet på Mellom - Borge med høytidelig åpning. Det var gjort et kjempeløft, vasket, snekret, murt og malt. Stedet var blitt fryd for øyet og til stor nytte for de mange gamle gjenstandene som ble fremhevet på en høvelig måte, sto det i Bygdebladet «Skauger» i juni 1978.

I samlingen finnes det gamle hjelpemidler, fra en tre-spade med jernskift, til det siste perlen som var anskaffet, en stabburklokke som var hentet på loftet hos Fretheim på Eik. Det var utrolig mye fint som var blitt tatt vare på opp gjennom tiden. På åpningsdagen skulle et utvalg bedømme den eldste gjenstanden, utvalget besto bl.a av konservator Helgen, fylkesagronom Haug og Stampe&Hals.

Returadresse:

Skoger og Konnerud Historielag
Postboks 9112, 3006 Drammen

Vårtur til Norsk Folkemuseum på Bygdøy lørdag 24. april 2021

Alt gikk ikke som planlagt i 2020, vårturen ble utsatt for et virus og måtte avlyses! For ganske nøyaktig et år siden ba vi dere finne «fram snøskuffa, smøre skia og skifte til vinterdekk» for så å trøste dere med at snart var det vårtur igjen.

Smia på Norsk Folkemuseum på ettersommeren.

Og vårtur skal det bli. Lørdag 24. april kjører Brandsgård oss til Norsk Folkemuseum på Bygdøy. Om Koronasituasjonen skulle skape problemer for oss igjen er umulig å forutse, men vi vil gjøre alt vi kan for å kunne gjennomføre turen. Om nødvendig bruke 2 busser for å kunne holde god avstand.

Informasjon om turen sakser vi fra fjorårets program: «Vi besøker Norsk Folkemuseum og får en guidet vandring i historiske omgivelser. Her er Gol stavkirke fra 1200-tallet, deler av Gamlebyen i Oslo for minst ett århundre siden, gårdstun fra mange deler av landet og mye, mye mer. Det store trekkplasteret for oss i år er smia fra Vestre Borge. Dette er en førindustriell smie med snekkerverk-

Smia på Vestre Borge.

sted. Smia er bygd opp på tunet med bygninger fra Østlandet og formidler det førindustrielle smed- og snekkerhåndverket. Den skal også være en arena for opplæring og tradisjonsoverføring. Og som sagt, originalen finner du på Vestre Borge i Skoger.»

Viktige datoer i 2021

Torsdag 18. februar

kl. 19.00 Bildequiz på Skogvang m/pizza og øl/mineralvann.

Torsdag 8. april

kl. 19.00 Årsmøte på Sørvangen.

Lørdag 24. april

Vårtur til Bygdøy, med besøk på Smia fra Vest Borge.

Søndag 30. mai

Vestskogdagen.